

Debatt: "Nya"förslaget bara ompaketering

När det gamla förslaget till kv Seminariet drogs tillbaka trodde nog många att politikerna lyssnat. Men det nya förslaget är snarast en ompaketering av det gamla, skriver Erik Mellgren.

Seminarieträdgården.

Foto: Oscar Segerström

Uppsala 2011-06-03 00:00

Det här är en debattartikel. Åsikterna i texten är skribentens egna.

Nu finns ett nytt förslag om framtiden för Seminarieområdet i Uppsala. För mindre än två år sedan drogs det förra förslaget, som skulle innebära en hårdhänt exploatering, tillbaka sedan det mötts av en kraftig proteststorm.

Men det nya förslag, som nu förs fram av den oväntade alliansen mellan Moderaterna och Socialdemokraterna, är inte mycket mer än en ompaketering av det gamla. Byggnadsvolymen är ungefär densamma, husen fortfarande i sex-sju våningar.

Visst har den så kallade gemensamma parkytan nu fått bli större än parkeringsplätten. Men faktum kvarstår. Fortfarande är det en mycket hög exploateringsgrad, en kulturbyggnad som överskuggas och en parkmiljö som för

alltid förstörs och delvis privatiseras. Skillnaden ligger mer på presentationsplanet. Denna gång har arkitektkontoret valt att se allt ur ett upphöjt perspektiv, inte visa skisserna från marknivå, som tydliggör hur höghusen skymmer Seminariets huvudbyggnad. Var det detta Uppsalaborna ville, när protesterna 2009 nådde orkanstyrka? Var det detta musikklasserna och förskolan hoppades på, då man lokaliserade verksamheten hit?

Var det att kika in i lika höga hus på andra sidan gatan som föresvävade de som flyttade in på gamla koloniområdet?

Ett klassiskt sätt att bemöta alla synpunkter om bevarande har i debatten varit att utmåla motståndarna till planerna som bakåtsträvare, bara rädda för alla förändringar i sina egna närområden. I stället talas om ”framtidssatsningar”, att skapa ”täta kreativa miljöer” för att Uppsala ska kunna tävla med Kiseldalen och andra höginnovativa regioner.

Men tät exploatering är ingen garanti för kreativa möten, det sker snarare i informella miljöer som till exempel i parker. I Silicon Valley verkar universitet som Stanford och företag som Google, Facebook, Apple med flera blomstra i en bebyggelse helt dominerad av en- och tvåvåningshus.

Jag har valt att bo i Uppsala för att hitta något annat än det jag levtt med under 30 år i Stockholm, trots att det fortfarande är där jag har mitt arbete. Jag har stått ut med pendelresor och förseningar för att jag varje dag kommit hem till en stad med en egen karaktär, inte ett lill-Stockholm. Därför har jag glatts åt Årummet, Musikens hus och andra framsynta satsningar som utvecklar Uppsalas styrkor som kulturstad och historisk miljö med hållbar utveckling som förtecken. Och därför blir jag bestört när ledande politiker, i trots mot en tydlig opinion, är beredda att ödelägga de kulturvärden som i dag finns samlade i Seminarieområdet.

Uppsala styrande borde vara vara tacksamt för de opinioner som startat lokalt, i stället för att behandla dem med ibland illa dolt förakt. Det är lokala opinioner som tagit död på diskussionerna om en trafikled genom Engelska parken och andra planer.

Ingen samlad opinion protesterar heller mot att bebygga parkeringsplatser längs Kungsgatan, på gamla betonggjuteriet eller ödsliga spårområden. De flesta av oss inser naturligtvis att staden också måste skapa boende för nyinflyttade.

När förslaget förra gången drogs tillbaka var det nog många som trodde att politikerna lyssnat till opinionen. Inte att man bara bidade sin tid, för att köra fram ett nytt förslag. En bebyggd park återställs aldrig. Aldrig heller väljarnas förtroende för sina folkvalda, efter svikna löften och stadsutveckling utan visioner.

Erik Mellgren

vetenskapsjournalist och författare

UNT 3/6 2011

<https://www.unt.se/debatt/uppsala/artikel/nya-forslaget-bara-ompaketering/lzn2kkzl>